

" মৰমৰ সন্তানসকল – সদায় পাত্ৰ চাই দান কৰিব লাগে , ফাল্টু সময় নষ্ট কৰিব নালাগে। প্ৰত্যেকৰে নাড়ীৰ স্পন্দন চোৱা যে শুনাৰ সময়ত তেওঁৰ বৃত্তি ক'লৈ যায় "

প্ৰশ্ন: পৱিত্ৰ দুনিয়ালৈ যোৱাৰ বাবে তোমালোক সন্তানসকলে অত্যন্ত সতৰ্কতা অৱলম্বন কৰা, তোমালোকৰ সতৰ্কতা কি?

উত্তৰ: গৃহস্থ ব্যৱহাৰত পদুম ফুলৰ সমান হৈ থকাটোৱে সকলোতকৈ ডাঙৰ সতৰ্কতা। আমাৰ ত্যাগ হৈছে গোটেই বেহদৰ পুৰণি দুনিয়াৰ। এটা চকুত মিঠা ঘৰ, আনটো চকুত মিঠা ৰাজধানী – এই পুৰণি দুনিয়াক দেখিও নেদেখা – এয়া হৈছে ডাঙৰ সতৰ্কতা, এই সতৰ্কতাৰে তোমালোক পৱিত্ৰ দুনিয়ালৈ গুচি যোৱা।

গীত: ধৈৰ্য ধৰা মন , সুখৰ দিন সমাগত ... (ধীৰজ ধৰ মনুৱা ...)

ওঁম শান্তি। গীতটি শুনিলেই সন্তানসকলৰ আনন্দৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হয় কিয়নো দুনিয়াত দুখতো আছেই। মনুষ্য মাত্ৰই নাস্তিক অৰ্থাৎ পিতাক নাজানে। এতিয়া তোমালোক নাস্তিকৰ পৰা আস্তিক হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানা যে আমাৰ সুখৰ দিন আহি আছে। তোমালোক য'লৈকে নোযোৱা প্ৰথমতে তোমালোকে নিজৰ পৰিচয় দিয়া যে আমি নিজকে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি কিয় কওঁ? ব্ৰহ্মা হৈছে প্ৰজাপিতা, শিৱৰ সন্তান। উচ্চতকৈ উচ্চ বুলি সেই নিৰাকাৰকে কোৱা হয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ হৈছে তেওঁৰ সন্তান। বিষ্ণু আৰু শংকৰক কেতিয়াও প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা নহয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ইয়াত আছে। চোৱা, এইটো পইন্ট ভালদৰে ধাৰণ কৰা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ৰাধা-কৃষ্ণক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা নহয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নাম প্ৰখ্যাত। এই প্ৰজাপিতা হৈছে সাকাৰ। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতাতো হৈছে পৰমপিতা শিৱ। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা ব্ৰহ্মা নহয়, নিৰাকাৰ পৰমাত্মা আহি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গ ৰচে। আমি তেওঁৰ কিমান সন্তান আছো। আত্মাসকলতো হয়েই পৰমপিতা শিৱৰ সন্তান। বুজাবলৈ ভাল কৌশলৰ প্ৰয়োজন। তোমালোকে কোৱা – তেওঁ আমাক ৰাজযোগ শিকায়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। গতিকে প্ৰথমতে এই ব্ৰহ্মাই শূনি লয়। জগত অস্বাভাৱে শূনি লয়। আমি হৈছো বি. কে। গায়নো কৰা হয় – কন্যা তেওঁলোক যিসকলে 21 কূলৰ উদ্ধাৰ কৰে, 21 জন্মৰ সুখ দিয়ে। আমি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা 21 জন্ম সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ সুখ পাবলৈ উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। যথায়থ সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ ভাৰত সদায় সুখী আছিল, পৱিত্ৰতাও আছিল, গতিকে সেয়া আমাৰ বাবা, এয়া দাদা। এতিয়া যাৰ ওচৰত ইমান সন্তান আছে, তেওঁৰতো কোনো চিন্তা নাই। তেওঁৰ কিমান সন্তান আছে! ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই আমাক ৰাজযোগ শিকায়। সেই বেহদৰ পিতাৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। গোটেই দুনিয়া পতিত, তাক পৱিত্ৰ কৰোঁতা এজন পিতা। পুৰণি দুনিয়াক পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা, স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা তেওঁ হৈছে সংগ্ৰহী, সকলোৰে সংগতি দাতা। নতুন দুনিয়াত হয়েই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য। ভাৰতত দেৱী-দেৱতাৰ যি ৰাজ্য আছিল, সেই দেৱতাসকলেই 84 জন্ম লয় আকৌ বৰ্ণৰ বিষয়েও শুনাবলগীয়া হয়। সময় আগতীয়াকৈ লৈ ল'ব লাগে। তেওঁলোকক কোৱা – এই কথাবোৰ ভালদৰে মনোযোগ দি শুন। বুদ্ধিক দিগন্ত নকৰিব। মাননীয় ভ্ৰাতা বা ভগ্নী, তোমালোক সকলোৰে প্ৰকৃততে শিৱৰ সন্তান হোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো হৈছে গোটেই বংশাৱলীৰ মুৰব্বী। আমি ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণসকলে তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। যোগবলৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ ৰাজ্য লাভ কৰো, বাহুবলেৰে নহয়। আমি ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ নকৰো, আমিহে নিজৰ ঘৰতে থাকো। এই স্কুল হৈছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ। মনুষ্যহে কোনো দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। এই দুনিয়াই হৈছে পতিত। পানীৰ গংগাতো পতিত-পাৱনী নহয়। বাৰে বাৰে তাত স্নান কৰিবলৈ যায়, পাৱন হয়ে নুঠে। এনেকৈ ৰাৱণৰো দৃষ্টান্ত আছে। বাৰে বাৰে জ্বলাই থাকে, ৰাৱণ নমৰেই। এই ৰাৱণৰ চিত্ৰও লৈ যাব লাগে। এনেকুৱা কোনো ডাঙৰ ঠাইলৈ গ'লে তেতিয়া এলবামো লৈ যাব লাগে। চোৱা, এয়া সকলো সন্তান হয়। সকলোৱে পৱিত্ৰ হৈ থকাৰ বাবে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে। প্ৰকৃততে সকলোৱে ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বংশাৱলীৰ মুৰব্বী। এই সময়ত আমি প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হওঁ, তোমালোকে হোৱা কিন্তু তোমালোকে চিনি নোপোৱা। এতিয়া দুনিয়াত কোনো সঁচা ব্ৰাহ্মণ নাই। আমি হৈছো সঁচা ব্ৰাহ্মণ। ৰাজ্যও আমিহে পাওঁ। আকৌ এয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণৰ বংশবৃদ্ধি। ব্ৰাহ্মণ হৈছে উচ্চ। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে কৃষ্ণ ভগৱান নহয়। তেওঁতো পুৰা 84 জন্ম লয়। 84 জন্ম পুৰা হ'লেই আকৌ দেৱতা হ'ব লাগে। কোনে গঢ়ি তুলিব? পিতাই দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিব। আমি তেওঁৰ পৰা ৰাজযোগ শিকি আছে। তেওঁৰে মহিমা হৈছে এক অংকাৰ। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, নিৰংকাৰী। তেওঁ আহি সেৱা কৰিবলগীয়া হয়। পতিত দুনিয়া, পতিত শৰীৰলৈ আহে। এতিয়া সেই গীতা আখ্যান পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। মহাভাৰত যুদ্ধ লাগিছিল। সকলোৱে মহৰ নিচিনাকৈ গৈছিল। এয়া সেয়াই সময়। পৰমপিতা পৰমাত্মা

শিৱ ভগবানুৱাচ, তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা। স্বৰ্গত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। সৃষ্টিক সত্ৰোপাধায়ক ৰূপে তেওঁলোকে পিতাৰে কৰ্তব্য। আমি তেওঁক বাবা বাবা বুলি কওঁ। তেওঁ নিশ্চয় আহে, শিৱৰাত্ৰিও হয়। ইয়াৰ অৰ্থও শুনাৰ লাগে। পইন্ট লিখি লৈ পাছত ধাৰণা কৰা উচিত। পইন্ট বুদ্ধিত থাকিব লাগে। কন্যাসকলৰ বুদ্ধি ভালে থাকে। কুমাৰীৰ ভৰি ধোৱে। কুমাৰ আৰু কুমাৰী দুয়োজনে পৱিত্ৰ হয়। আকৌ কুমাৰীৰ নাম কিয় গোৱা হয়? কিয়নো তোমালোকৰ এতিয়া যি নাম আছে যে কন্যা তেওঁলোকে যিয়েই 21 কূলৰ উদ্ধাৰ কৰে। গতিকে সেয়া তোমালোকৰ মান চলি আহিছে। আমি ভাৰতৰ আত্মিক সেৱা কৰো। আমাৰ ওস্তাদ সহায়কাৰী পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। আমি তেওঁৰ পৰা যোগবলেৰে শক্তি লওঁ, যাৰ দ্বাৰা আমি 21 জন্ম সদায় নিৰোগী হওঁ। এয়া নিশ্চিত। কলিযুগততো সকলোৱে ৰোগী, আয়ুসো কম। সত্যযুগত ইমান আয়ুস ক'ব পৰা আহিল? এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা ইমান আয়ুস হয়। তাত অকাল মৃত্যু নহয়। এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ লয়। এয়া পুৰণি শৰীৰ। শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকি এই দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যাব লাগে। বুদ্ধিৰে আমি বেহদৰ ত্যাগ কৰো। আমাৰ হৈছে বুদ্ধিযোগৰ আত্মিক যাত্ৰা। সেই পাৰ্থিৱ যাত্ৰা মনুষ্যই শিকায়। বুদ্ধিৰ যাত্ৰা পিতাৰ বাহিৰে কোনো শিকাওঁতা নাই। এই ৰাজযোগ শিকাসকলহে স্বৰ্গলৈ আহিব। এতিয়া পুনৰ কলম লাগি আছে। আমি সকলোৱে সেই পিতাৰ সন্তান হওঁ, আমি সন্তানসকলে শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰো। এই দাদাইও শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয়। তোমালোকেও বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ লোৱা। এইখন হৈছে ডাঙৰ হিম্পিতাল। আমি 21 জন্মৰ কাৰণে পুনৰ কেতিয়াও ৰোগী নহওঁ। আমি ভাৰতৰ সঁচা সেৱা কৰি আছে সেইবাবে শিৱ শক্তি সেনা বুলি গায়ন আছে।

এতিয়া পিতাই কয় – স্মৰণৰ দ্বাৰা নিজৰ বিকৰ্ম বিনাশ কৰা তেতিয়া আত্মা শুদ্ধ হৈ যাব আৰু জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰিলে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাব। আমি পৱিত্ৰ হ'লে তেতিয়া লক্ষ্মীক অথবা নাৰায়ণকো বৰণ কৰিম। সৰ্বগুণ সম্পন্ন, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী ইয়াতে নহ'লে তেনেহ'লে লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কেনেকৈ বৰণ কৰিব? সেইবাবে কোৱা হয় আইনাৰ সন্মুখত নিজকে চোৱা – লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰাৰ লায়ক হৈছেনে? পুৰা নিৰ্মোহী নহ'লে লক্ষ্মীক বৰণ কৰিব নোৱাৰিব পাছত প্ৰজা হৈ যাব। শিৱবাবাও পৰমধামৰ পৰা আহিবলগীয়া হয়। নিশ্চয় পতিত দুনিয়াত আহিলেহে পৱিত্ৰ কৰি লৈ যাব। ইয়াত আমি অত্যন্ত সতৰ্কও হ'ব লাগে। আমাৰ এটা চকুত মিঠা ঘৰ আৰু আনটো চকুত মিঠা ৰাজধানী। আমাৰ ত্যাগ হৈছে গোটেই দুনিয়াৰ। ঘৰ গৃহস্থত থাকি পদুম ফুলৰ সমান পৱিত্ৰ হৈ থাকো। বৃদ্ধসকলে ভাবে – বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হৈছে, মুক্তিধামলৈ যোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰো। এই সময়ত সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। প্ৰত্যেকৰে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ অধিকাৰ আছে। দুখধামক পাহৰি যাব লাগে। এয়া হৈছে বুদ্ধিৰে ত্যাগ। আমি এই পুৰণি দুনিয়াক বুদ্ধিৰে পাহৰি নতুন দুনিয়াক স্মৰণ কৰো। তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যায়। এয়া হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ ঈশ্বৰ পিতাৰ বিশ্ব বিদ্যালয় (God Fatherly University)। ভগৱানুৱাচ – মই ৰাজযোগ শিকাই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলা। এনেকৈ বুজাব লাগে। তেওঁলোকক কোৱা – আমি যি শুনাওঁ সেয়া বহি শুনা। মাজতে প্ৰশ্ন সুধিলে শুনোৱাৰ গতি বাধাপ্ৰাপ্ত হয়। আমি আপোনালোকক গোটেই সৃষ্টিৰ ৰহস্য শুনাওঁ, শিৱবাবাৰ নাটকত ভূমিকা কি, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কোন, আমি সকলোৰে জীৱন কাহিনী শুনাম। প্ৰত্যেকৰে নাড়ীৰ স্পন্দন চোৱাৰ প্ৰয়োজন। সেই সময়ৰ বৃত্তি নিৰীক্ষণ কৰিব লাগে – ঠিককৈ শুনিছনে, উন্মত্ত হৈতো বহা নাই? ইফালে-সিফালেতো চাই থকা নাই। ইয়াত বাবাইও নিৰীক্ষণ কৰে কোনে সন্মুখত শুনি মূৰ দুপিয়াই, এয়া হৈছে জ্ঞানৰ নৃত্য। লৌকিক স্কুলবিলাকতো সৰু হয় য'ত শিক্ষকে ভালদৰে চাব পাৰে আৰু ক্ৰমানুসৰি বহুৱাব পাৰে, ইয়াততো বহুত আছে, ক্ৰমানুসৰি বহুৱাব নোৱাৰি। সেয়েহে চাবলগীয়া হয় – কাৰোবাৰ বুদ্ধি অন্যফালে গুছিতো নাযায়? মিচিকিয়াই হাঁহেনে? আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হয়নে? ধ্যান দি শুনেনে? দান সদায় পাত্ৰকহে দিব লাগে। ফাল্টু সময় নষ্ট কৰা উচিত নহয়। নাড়ীৰ স্পন্দন চাবৰ বাবেও বুদ্ধিমান হোৱা দৰকাৰ। মানুহে ভয় খায় – বিশেষকৈ সিন্ধু লোকসকলে ভাবে কেনেকৈ বি.কে.সকলে যাতে যাদু লগাই নিদিয়ে সেইবাবে সন্মুখৰফালে নাচায়েই।

শিৱবাবাই বুজায় – তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলহে ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱা আকৌ বৰ্ণৰ ৰহস্যও বুজিবলগীয়া। “আমিয়ে আছিলো” (হম চো) ইয়াৰ অৰ্থও বুজাব লাগে, “আমি আত্মাই পৰমাত্মা” বুলি কোৱাতো ভুল। কোনোবা ব্ৰহ্মকো মানোতা আছে। তেওঁলোকে কয় – আমিয়ে ব্ৰহ্ম (অহম ব্ৰহ্মস্মি)। মায়াতো হৈছে 5 বিকাৰ। আমি ব্ৰহ্মক মানো। ব্ৰহ্মতো হৈছে মহাতত্ত্ব যি আমাৰ নিবাস স্থান। যেনেকৈ হিন্দুস্থানত থকাসকলে নিজৰ ধৰ্ম হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে, তেনেকৈ তেওঁলোকেও ব্ৰহ্ম তত্ত্বক কৈ দিয়ে যে আমিয়ে ব্ৰহ্ম। পিতাৰ মহিমা বেলেগ। সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পন্ন... এই সকলো দেৱতাসকলৰ মহিমা। আত্মাই যেতিয়া শৰীৰৰ সৈতে থাকে তেতিয়া তাৰ মহিমা থাকে। আত্মাই পতিত অথবা পাৱন হয়। আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি ক'ব নোৱাৰি। ইমান সৰু আত্মাত 84 জন্মৰ পাৰ্ট নিহিত হৈ থাকে। আত্মাক আকৌ নিৰ্লেপ বুলি কেনেকৈ ক'বা?

এতিয়া বাবাই শান্তি স্থাপনা কৰে গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে বাবাক কি পুৰস্কাৰ দিয়া? তেওঁ তোমালোকক 21 জন্মৰ স্বৰ্গৰ ৰাজধানী পুৰস্কাৰ দিয়ে। তোমালোকে বাবাক কি দিয়া? যিয়ে যিমান পুৰস্কাৰ পিতাক দিয়ে সিমান পিতাৰ পৰা লয়। প্ৰথমতে এওঁ (ব্ৰহ্মা) পুৰস্কাৰ দিলে। শিৱবাবাতো দাতা হয়। ৰজাসকলে কেতিয়াও হাতেৰে এনেকৈ নলয়। তেওঁলোকক অন্নদাতা বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যক দাতা বুলি ক’ব নোৱাৰি। যদিও তোমালোকে সন্ধ্যাসী আদিক দিয়া কিন্তু তথাপিও শিৱবাবা দাতাইহে তাৰ ফল দিয়ে। মানুহে কয় – সকলো ঈশ্বৰে দিছে, ঈশ্বৰে লয়, তেন্তে কোনোবা মৰিলে কিয় কান্দে? কিন্তু তেওঁ নলয়, তেওঁ নিদিয়ও। সেয়াতো লৌকিক মাঁ-পিতাই জন্ম দিয়ে। আকৌ কোনোবা মৰি গ’লে তেওঁলোকৰে দুখ হয়। যদি ঈশ্বৰে দিছে, তেৱেঁই লৈছে তেনেহ’লে দুখী কিয় হ’ব লাগে? বাবাই কয় – মইতো সুখ-দুখৰ পৰা উপৰাম। এই দাদাই নিজৰ সকলো দিছে সেইবাবে পুৰা পুৰস্কাৰো লৈ আছে। কন্যাসকলৰ ওচৰত একোৱেই নাই। যদি তেওঁলোকক মাঁ-পিতাই দিয়ে তেন্তে শিৱবাবাক দিব পাৰে। যেনেকৈ মন্মাও গৰীৰ আছিল কিন্তু চোৱা কিমান তীক্ষ্ণ হৈ গ’ল। তন-মন-ধনেৰে সেৱা কৰি আছে।

তোমালোকে জানা আমি শান্তিধাম হৈ সুখধামলৈ যাওঁ। যেতিয়ালৈকে আমি পিতাৰ ওচৰলৈ নাযাওঁ তেতিয়ালৈ শহৰৰ ঘৰলৈ কেনেকৈ যাম? আমি আমাৰ পিতাৰ ঘৰত বহি আছো। প্ৰথমে পিতাৰ ওচৰলৈ যাম তাৰ পাছত শহৰৰ ঘৰলৈ যাম। এয়া হৈছে শোক বাটিকা (শোকৰ কুটীৰ), সত্যযুগ হৈছে অশোক বাটিকা (শোকবিহীন কুটীৰ)।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-***

(1) এই বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত মিঠা ঘৰ আৰু মিঠা ৰাজধানীক স্মৰণ কৰাৰ বাহিৰে বুদ্ধিৰে সকলো পাহৰি যাব লাগে। পুৰা নিৰ্মোহী হ’ব লাগে।

(2) বুদ্ধিযোগেৰে বেহদৰ ত্যাগ কৰি আত্মিক যাত্ৰা কৰিব লাগে। শ্ৰীমতৰ আধাৰত পৱিত্ৰ হৈ ভাৰতৰ সঁচা সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: মনৰ আনন্দৰ দ্বাৰা বেমাৰক দূৰ কৰোঁতা সৰ্বদা নিৰোগী হোৱা
কোৱা হয় – যদি মন সুখী তেন্তে সংসাৰ সুখী, মনৰ বেমাৰে শৰীৰো শেঁতা পেলাই দিয়ে। মন ঠিক হ’লে শৰীৰৰ ৰোগৰো অনুভৱ নহ’ব। শৰীৰ বেমাৰী হ’লেও মন নিৰোগী কিয়নো তোমালোকৰ ওচৰত বহুত বঢ়িয়া আনন্দৰ খোৰাক আছে। এই খোৰাকে বেমাৰ দূৰ কৰি দিয়ে, পাহৰাই দিয়ে। গতিকে মন সুখী, সংসাৰ সুখী, জীৱন সুখী, সেইবাবে সৰ্বদা নিৰোগী হোৱা।

স্লোগান: সময়ৰ মহত্বক জানি লোৱা তেতিয়া সকলো খাজনাৰে সম্পন্ন হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!